

Apărarea Națională

ORGAN SĂPTĂMÂNAL AL LIGII APĂRĂRII NAȚIONALE CRESTINE

Director:
Dr. DIONISIU BENEĂ
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Arad, strada Vicențiu Babeș No. 6.

Deviza noastră: „Hristos, Regele, Națiunea”.
„Vorbi lovi de-opotrivă în Iordanul parazitilor și în Românul necinstit și înstrăinat.”

În paza sub conducerea unui Comitet.
ABONAMENTUL PE UN AN:
Pentru plugari și muncitori — Lei 160
Pentru intelectuali — — — Lei 200
Pentru Instit. și fabrici — — — Lei 500

ROMÂNII!

Granițele Țării, rămase fără de pază îndestulătoare, sunt invadate.

În inima sărindarului și în capitalele provinciilor, urmașii lui Lenin, Braunstein și Kuhn Bella și-au instalat, în toată vrerea, tiparnițele de intrigă și casele de conspirație.

În mijlocul Capitalei României întregite, comuniștii au dat jos și călcat în picioare portretul Regelui și Înălților Regenți.

În Basarabia tronează Stere trădătorul, — în Ardealul cucerit, Barabas Bella, — în Bucovina, hatmanul Pistiner, — iar în vechiul Regat: Fagure, Graur și Madgearu.

Grație presei lor, frații de peste Carpați, nu sunt, pentru frații lor iubiți din restul țării, decât niște „strănepoți de bragagii”, „armeni”, „țigani”, „lăpădături”, „rămășițe uitate din exodul popoarelor de hoji de cai”, — etc., etc. Armata nu-i decât o ceată de sălbatici, — clerul nu-i decât o turmă depravată, — teatrele națiunile, varieturi, — verieturile, opere, — operile, țigănie, — tradiția, un rudiment de imbecilitate, — comunismul, o scântee de geniu, — societatea românească, o mocirlă, — biserica o erezie, — sentimentul național ceva arhaic și josnic, iar Ardealul și Basarabia nu-s decât niște țări autonome.

Se garantează libertatea de acțiune at uturor uneltirilor, dar nu se garantează independența Statului.

Buruiana demagogiei umflate, asvârlită de semitica rasă pe ogorul democrației de căpătulală, toarnă zilnic metilica-i otravă în sufletele celor săraci cu duhul.

Toți șarlatanii demagogiei, așezându-se între popor și Regentă, aliindu-se cu minoritarii împotriva vechiului Regat, periclitează însăși ființa Statului românesc.

Stăpâni ai autorității de vânzare, ei ar fi în stare într-o singură noapte să facă pe Stere, ministru, — pe rabinul Tiresosn, Mitropolit al Moldovei, — iar pe comunistul Dobrogeanu, comandantul gărzilor cetățenești.

Ei ne sfărămă credința cu scopuri hotărâte, — ei umplu buzunarele dregătorilor cu rezultate știute, — ei, deputații amnistiei.

Români!

Suntem săraci în țară bogată.

Bogația Țării merge în sacul streinului, cărată de mâna politicianului, — și în buzunarul politicianului, picurată de interesul streinului.

În Ligă nefiind decât Români, iar între ei nici un politician, Liga este săracă.

Neprimind bani nici dela Moscova, nici dela Pesta, nici dela Blank și nici dela Bercovici; — nesubvenționați nici de ministere și nici de licitațiile democrației — și nici un fel de cotizație dela nimeni, noi nu avem deocamdată puțința să tipărim o gazetă zilnică.

Dar rugăm pe fiecare bun român să sprijinească zările noastre ale L. A. N. C. care apar săptămânal, și pe care le scoatem în interesul neamului, neputând sta nepăsători în fața rotativelor măcinătoare de suflete, semănătoare de discordie frățească și răspânditoare de comunism; din cuprisul lor — a ziarelor L. A. N. C. bunii români trebuie să vadă crezul Ligii și dreapta cale a năzuințelor naționale.

Rugăm Înalta Regentă să nu se lase intimidată de mercenarii democrației roșii, constituiți în așa botezatele „gărzi cetățenești”, — inspirate după reminiscențele unei demagogii înflorite în Balcani și expirate odată cu Stambulinski.

Rugăm Înalta Regentă să nu se lase înșelată, de rapoartele falsificate de interesații halipilor, asupra situației de plâns pentru noi — din Basarabia — și de justificata veselie pentru comuniști de peste Nistru și de pe malurile Dâmboviței.

Țara fiind în primejdie, chemăm la luptă sfântă pe toți Români ce n'au sgară și angajamente...

Chemăm la luptă toate grupările și Societățile naționale: Liga Culturală, Cultul Patriei, Tinerimea Română, Astra, etc. etc. și le cerem să arate deschis părerea lor în chestia amnistiei trădătorilor, — pericolului demagogiei, — regionalismului, — insultei patriei, — anumitei presei, — propagandei comuniste...

Le cerem părerea și fapta.

Țărănimea.

Regina Ialului: durerea.
P. Cerna.

Din goana tragediei întregii vieți sociale de azi, putem o clipă desprinde icoana senină și blândă a țărănimei, stâlp de rezim și amvon de închinare pentru toate furtunile cari răscolesc și turbură sufletul unui popor; piatră de temelie a progresului, icoană care se duce și se istovește, pe drumurile răstignitoare ale Golgoței.

Altarul tuturor nădejților de bine pentru țara noastră, îl alcătuiește țărănimea. Răscolirea gliei, din zorii zilei și până în amurgul serii, se trudește încontinuu să scoată din pământ pâinea zilnică a neamului. Sub arșița dogoritoare a soarelui, cu fruntea plină de sudoare, brațele ei se îndoaie și lovesc mereu, cu ciocanul puterii și energiei de titan, stânca descătușerii isvoarelor de viață. Desculță, cu cămașa ruptă, cu capetele goale, încovoiată mereu de poveri, dă duh din duhul ei ogoarelor, ca să le mărească roada. Belșugul câmpului, podoabele dealurilor, sunt toate urzite de ostenețile muncii ei încordate și necontente. Din zbuciumul și frământarea ei trebuie să răsară odată o viață nouă și pentru ea. Ideile pornite din durerile și visurile ei, vor trebui să dureze timpul, unde să se prea slăvească jefele obștești. Suferința amară trebuie să aducă odată lumina bucuriei.

Toamna anului 1928 a adus pentru țărănime un jug greu și nemilos. O vară întreagă în muncă necurmată și o toamnă fără grămadă, a vărsat în sufletul țărânimii mâhnire multă și descurajare. Fantoma mizeriei a foamei, s'a pripășit în casa ei. Creuțăji destule apăsau și până aci; brațele vâjnoase însă, putuseră să lupte. Dar pe regina mizeriei „foamea”, brațele istovite nu o pot învinge. Cei de sus știu ei durerile cari sfărășesc azi țărănimea?

Hotărât că nu! Altfel, s'ar fi luat măsuri de îndreptare și nu s'ar fi lăsat această lume să se afunde în nenorocire.

Casa țărânimii anonime, stă azi tristă, așteptând ca șindrila să-i oprească picurii de ploaie cari cad pe cămin și sting și umbra focului din vatră unde flăcările palpăie palid. Sfârticată rogojină a patului dur de blane, abia poate odihni atâta trudă de oase, care n'au alinare; iar sufletul nemărginit și avid de atâtea dorințe neimplinite, suspină trist la para lumânării și îngână câte un oftat adânc, înduioșător. Se desfășoară aci o tragedie întreagă, nepătrunsă și neînțeleasă. Fără perină sub cap, fără pătură de înveliș, hrănită cu lacrimi și dureri, țărănimea se sbuciumă mereu în lipsuri de prim ordin. Împrejurul casei nu vezi de cât paragină și pustielate. Secata a uscat totul. Nu-i făină în covată, camera e goală, vitele slabe, iar crezare, la nimeni. Numai Domnul o binecuvântă

și-i trimite din cerul măririi raze de sfântă nădejde. Copiii cu fețele slăbite, supte de lipsuri și dureri, stau strânși în jurul mamelor ostelente și crucificate de muncă, tot așteptând să-i încălzească soarele altor bunătați. Câți din aceștia nu pier înainte de vreme, doborâți de atâtea neajunsuri?!... Câte talente, câte genii dorm în adâncimile noastre țărănești și umbliă la coarnele plugului?!... Câte valori mor necunoscute, fiindcă condițiunile vieții, sărăcia și neștiința în care zace poporul nostru, nu îngăduie ca toate aceste mari însușiri să vadă lumina zilei? Și numai prin puterea primitivă a țărânimii, noi trăim ca nație.

Problema problemelor țării noastre în vremea de azi este îmbunătățirea vieții țărânimii. Pe baze moderne, cu metode noi, trebuie să ne cobărăm în mijlocul ei și să-i aducem lumina sfântă a înviorării. Stat și particular, trebuie să aibă un singur crez: ridicarea poporului. Sufletul țărânimii, prins de o tremurătoare grăjă, cere ajutor.

Criza socială trebuie rezolvată prin orice putere de conștiință, căci țărănimea a ajuns să trăiască zile grele. Oare victoria de la Oituz, Mărăștii și Mărășești, obținută cu jertfa țărânimii, numai pentru cei cari trec în goana automobilelor a adus înfrângere? Politica dela război încoace, trebuie s'o recunoaștem, a lăsat în umbră roșurile țărânimii. Păstrătoarea credințelor și aspirațiilor naționale, azi rabdă mult. Acest isvor neseacă de cuminenție în gândire și neșovăire în fapte, are în calea lui prea multe stăvilare. Forța și ingeniul unui neam trăiesc și se lămuresc în creațiunile țărânimii. Sufletul nostru etnic, neprefăcut și viu se păstrează în sânul ei. Numai de aci a lăsnit sângele generos care s'a vărsat neprecupețit pentru unitatea națională.

Dar cântecul ei de altă dată, care făcea să trăiască poezia unei vieți de bucurie, e astăzi strigăt de durere, înăbușit în lacrimi. Carul poverilor l-s'a îngreunat atât de mult, că nu-l mai poate duce. Puterile conducătoare ale nației au părăsit-o și au lăsat-o în mijlocul drumului. Cine oare a mai înțeles cuvintele poetului, despre plugari:

„La voi aleargă totdeauna,
Truditu-mi suflet, să se închine,
Voi singuri străjuți altarul,
Nădejdi mele de mai bine?”

Nimeni n'a căutat să desvolte frumusețile sufletului țărânimii, comorile neseceate ale sufletului românesc adevărat. Mai mult, demagogii au venit numai să ceară și să iee dela ei.

Imperativul vremii de azi cere categoric hrană pentru țărănime. Putem noi să fim încordate, și sub presiunea foamei, atâtea scântei aprinse sub cenușe? Firește că nu. După deslegarea acestor probleme, criza va înceta și entuziasmul muncii creatoare va stârni din nou la lucru atâtea milioane de forțe, ca să scoată mai departe, din pământul negru și întunecat, pâinea dătătoare de viață și pace. D. P.

Invităm pe reprezentanții Societăților de mai sus la alcătuirea unei comisii de anchetă, care să meargă la Nistru. — Tovarășii vin dela mil de km., ca să ne ancheteze, pentru un criminal închis.

Chemăm la luptă pe toți preoții Țării, — chemăm la luptă pe învățătorii Neamului și întreagă țărănimea.

Să arătăm toată dragostea noastră Armatei, singura instituție neclintită în datoria ei, cea mai sacrificată în timp de război și cea mai uitată în vreme de pace și cea mai înstrăinată de naționalismul...

Palatul Cultural, pentru Biblioteca Arad

Jidanii și Biserica

Cine cunoaște trecutul neamului nostru, știe, că fără sprijinul Bisericii, Românii și din vechea țară și de sub domnia austro-maghiară nu s'ar fi putut nici alcătui în state de sine stătătoare peste munți, nici nu și-ar fi putut păstra nația și limba dincoace de Carpați.

Voevozii „descălecători de țară dătători de legi și datini”, din clipa în care au întemeiat principatele române, au zidit Biserici și au înființat episcopate spre a întări puterea noilor state, la lumina credinței și a cărților bisericesti.

Dincoace de Carpați, aceeași sfântă Biserică, prin slujitorii altarului, a sădit în popor voința de a trăi ca nație românească, deosebit de celelalte neamuri și l-a crescut în conștiința că este de viță împărătească, din nobilul popor roman — și deci are o strălucită chemare în viitor.

Prin această comoară sufletească, s'a păstrat neamul nostru în furtuna vremurilor, până a sunat ceasul izbăvirii din Octombrie 1918, când s'a unit cu frații de peste munți, închegând o Românie mare, ce trebuie să fie și tare.

Țăria țării întregite nu se poate asigura, de cât dacă păstrăm și în viitor, ceea ce ne-au făcut tari în trecut. În trecut Biserica ne-a dat țaria; pentru viitor avem datorința să păstrăm credința strămoșească și respectul față de slujitorii altarului.

Cine se atinge de Biserică, este dușmanul cel mai ticălos al neamului nostru, pentru că vrea să răpească statului și nației sprijinul său cel mai de nădejde.

În zilele noastre constatăm cu durere, că unii Români rădăciți atacă Biserica. Greșala — greu de iertat — nu poate porni din cugetul lor propriu, ci de la acel dușman al nației românești, care prin umbră sapă la temelii ființei noastre naționale, spre a dărâma ceea ce nu atât amar de suferințe am clădit.

Acest vrăjmaș netnăpăcat este jidanul.

Cum a distrus Biserica în Rusia, făcând din popor o turmă de robi, mână, biciuită și sfărțată de neamul lui Iuda, tot astfel voește să lucreze și în statul român, după ce îl va fi luat cel mai scump și puternic susținător al său, care este Biserica.

Față de această putere a jidanilor, slujitorii altarului au datorința să dea alarmă, să ia poziția de luptă și să sprijinească organizația noastră, Liga Apărării Naționale Creștine, care singură luptă pe față contra jidanilor.

Spre deosebire de partide întovărășite cu jidanii, pentru arginții lui Iuda numai în Liga Apărării Naționale Creștine preoții de astăzi își pot împlini misiunea de a întări neamul întregit printr-o solidaritate creștină, în spirit naționalist, așa cum au făcut în vremuri mult mai grele, înaintași lor...

I. C. CĂTUNEANU
Profesor la Universitatea din Cluj.

Pliviți-ne ogorul.

În curând soarele va desamorti pământul dându-i viața, ca să răsară din inima lui covor verde de mătăasă, ca să îmbrace luncile, câmpiile și grădinile în frunziș verde și să le coloreze în mii și mii de culori, înveselind firea.

Ogoarele, odinioară înzăpezite, vor da la iveală peria deasă a grâului de toamnă, se va înegri de brazde negre însămânțate iar plugarii veseli vor pleca cu răsărit de soare, să le frământă cu mâinile lor, în speranța că la toamnă hambarele vor fi mai pline.

Va crește grâul mândru, să stea soarele în loc dar va crește și neghina căutând să-l înăbușe. Și atunci plugarul îl va plivi. Va rămâne în urmă firile de grâu curate, legănându-se încetșor la bătaia vântului.

...Trec vremurile lăsând în urma lor amintirea unor oameni buni, ce au muncit o viață numai și numai pentru binele țării și au înlăturat cu dibăcie neghina ce-i înăbușă. Vremuri ce de multe ori, au lăsat în urmă amintiri de lacrimi, de sânge și de oameni ce cu scutul în mână au supt din vloga noastră și a tuturor.

Și dacă povestea se repetă și astăzi ne întrebăm: „Suntem în stare să ne curățim neghina ca mândrul plugar din ogorul său?”

Plugarul ce-și caută de ogor, funcționarul ce-și dooaie spatele tușind sec la biroul său, muncitorul fără lucru, comerciantul român în așteptarea neprevăzutului faliment, muncesc, muncesc din greu să înlăture din cale, nevoile ce vin în puhoi de apă. Și toți aceștia dau, dau pentru bugetul țării, pentru nevoile acestei țări, pentru fericirea ei, biruri grele. Și totuși nu le pasă — doresc fericirea patriei.

...Și mulțimea aceasta muncitoare ține în sânul ei, trântori ce se desfătează privind sudorile de pe frunți și se mulțumesc doar cu nimicurile de milioane, cu petrecerile, mâncările și traiul împărătesc. Înfipti în slujbe și demnități, dintr'un condei, bag prin buzunare sute de mii dacă nu milioane. Te înfiori de ceva drăcesc, când literele mari și negre a ziarelor vestesc fraude dela ministru până la cel mai umil funcționar. În loc să se cumpere instrumente medicale pentru spitale și biete infermerii din întunecatele sate, se bagă pur și simplu banii în buzunar. În loc ca să faci anchetă și să afli hoțul, te asociezi cu hoțul, dat în vileag și pleci la gară cu geamantane pline de bani — în loc de dosare! Și în loc să-ți păstrezi demnitatea câștigată poate cu muncă, te alături de niște bandiți (în foteluri) și-i ajuți să fure banii tuturor. Te alături de jidanii umflați ca lipitorele de sânge nevinovat și-i ajuți să se îmbogățească.

Banul fi ochiul dracului și cine-l slab de fire, apoi nu-i așa ușor să scape de dânsul.

Venit în visteria țării, scaldat în sudoarea contribuabililor intră în vârtejul articolelor, aliniatelor și fondurilor secrete după toate formele, până când tot după toate formele ajunge în buzunarul ace-

lora puși mai mult... de formă. Și cum aceștia n'au cunoscut ce înseamnă a fi țaran să te scoli cu noaptea în cap și să vii seara acasă frânt de oboseală, n'au simțit, sau n'au avut sudoarea săteanului și n'au înghițit praful de batoză la treerat, nu știu ce înseamnă să ai un ban în buzunar — să-i zicem așa de nițică cheltuială.

Și cum aceștia, nu se stăpânesc în fața banului strâns în visteria țării, apoi trebuiesc stăpâniți de noi aceștia, ce știm ce înseamnă să dai un bir pentru țară. O cere nenea Ion și baba Floare când li pleacă receptorul cu foala de-a spinare! O cere pământul pe care trăim, o cer toți acei, ce-și fac din slujbă și muncă un apostolat al vieții! Ca pe vremea lui Cuza să strige în zi de piață: „Cine o face ca mine, ca mine să pățească!” Să umble cu siringile legate de gât pe calea Victoriei, să cutreere trenurile cu santinela la spate și cu geamantanele pe umăr, — comoara visurilor lui — să strige, să se roage de ertare în plină piață, ca să fie scuipați și huițuiți de orice călător. Și apoi legați în fiare, să le putrezească ciolanele în temnițe grele.

Stabilizarea banilor hotărâtă, dar a mărfurilor cui rămâne?

Prin împrumutul extern de 100 milioane de dolari s'a stabilit valoarea banilor la 3.10 Lei aur, sută de Lei din circulație. — În 7 Martie 1929 e vorba să sosească la Cassa autonomă acest împrumut, iar după acest termen urmează să se simtă efectele binefăcătoare ale împrumutului: adică sporirea numerarului din circulație, și ușurarea dobânzii.

În general populația pare vrăjită și foarte mulțumită auzind, că numerarul din circulație sporește, iar dobânda se reduce, adică se eftinesc banii. — Subsemnatul însă își pune întrebarea:

Oare prin eftinirea banilor, va urma automat și eftinirea mărfurilor?

Răspunsul să-l dea acela care se bucură de eftinirea banilor.

Eu mă mulțumesc să fac următoarele constatări:

1. Deși decretarea stabilizării s'a hotărât la 7 Februarie 1929, totuși văd că valoarea Leului la Bursă, are tendința de scădere. Simptom foarte ciudat; — atunci când împrumutul este acoperit de atâtea țări, și când fiecare din aceste țări, în mod natural, ar trebui să caute Lei pentru acoperirea părții la împrumut — deci logic ar fi ca valoarea Leului să crească față de cheia de stabilizare de 3.10 fr. elvețieni.

Cauza o găsim în speculațiunea finanțelor internaționale jidovești, care bursă cumpără Lei eftini, pentru a-i depune la Cassa autonomă pe cursul fixat la stabilizare.

Efectul este că ne reduce meșteșugit prețul banilor, și urcă implicit prețul mărfurilor fabricate și al valurilor streine.

2. Deși valoarea Leilor din circulație s'a fixat, la valoarea aur totuși vedem că prețul mărfurilor este în creștere — cauza o aflăm în punctul anterior; — iar efectul va fi că produsele țaranului se vor cumpăra cu preț mic, pe când el, țaranul, va trebui să plătească prețuri mari pentru lucrurile trebuincioase lui.

3. Din aceste două constatări, deducem că deși stabilizarea banilor s'a hotărât, fericirea, îndestularea și eftinirea traiului nu va urma, fiindcă nu s'a luat nici o dispozițiune pentru stabilizarea și egalarea prețului mărfurilor, la proporția dinainte de război.

Țara aceasta mândră, bogată și binecuvântată de Dumnezeu adăpostește oameni cinstiți și economi — oameni ce port în suflet respectul pentru avutul țării. Avem miniștri ce luptă cu greutatea zilei, ce plămădesc în ani fericirea țării, avem muncitori intelectuali, ce în modestia lor, abia știm că mai trăesc, avem funcționari ce păzesc avutul țării cu ordine și conștiințiozitate și avem suflete ce trăesc, muncesc numai pentru noi și țara noastră.

Și atunci cum să nu smulgi din rădăcină neghinal? Acel, ce nu știe să respecte avutul țării, ce crede că-i mai ușor să te îmbogățești pe spinarea contribuabilului, decât pe munca ta, nu merită milă. Cruzimea omenească să-l urmărească până în mormânt. Astăzi când banul se câștigă atât de greu, când atâta lume muncește cu lacrimi, funcționarul sau demnitarul ce se agață numai de un bănuț, nu mai poate cere să aibă dreptul la viață. Și dacă aceasta vi se pare prea crud, priviți o clipă jos, jos, acolo unde pâinea se udă în lacrimi.

Conducători, în mâinile cărora vă stă puterea și fericirea țării noastre, pliviți-ne ogorul și asta cât mai curând!...

Gheorghe Atanasiu.

Ce ar fi de făcut? Cum întreaga industrie din țară, este în cea mai mare parte, în stăpânirea sau sub influența finanței jidovești, finanță care se estinde asupra întregului pământ, în mod precis nu poate urma o echilibrare a prețurilor, la proporția antebelică.

Va fi deci necesar ca să se șteargă vama de import deschizându-se larg piața internă fabricatorilor de tot felul necesare traiului, din străinătate, pentru ca concurența să stabilească prețul mărfurilor, nu cum este azi cazul, că cartelul petrolului, al zahărului, al hârtiei, al lemniei etc, fixează prețuri de uzură iar politicienii în frunte cu guvernele, le dau acestor cartele jidovești, tot sprijinul oprind importul mărfurilor similare prin vămi ridicate.

Se va plânge, în acest caz, industria internă, că va fi distrusă.

Nu este adevărată această milogiă, deoarece în România Mare, atât mâna de lucru, cât și materialul brut sunt relativ cu mult mai eftini ca în oricare altă țară; deci ridicarea vămilelor nu va distruge industria internă, ci obligându-o să se mulțumească cu un câștig net de 5—10 la sută, va distruge o sumedenie de poziții al tantimelor și jetoanelor și subvențiilor date de actuala industrie celor cu influență dar pentru în schimb aceasta industrie să poată jefui după bunul ei plac, poporul — sârmanul popor românesc!

Va obiecționa poate guvernul, că scad venitele statului — Nu este cazul căci dările de consumație vor aduce sumele neincasate la vamă.

Că va fi în stare actualul guvern să completeze opera de stabilizare a monetei prin echilibrarea prețului mărfurilor, la proporția antebelică las la aprecierea unor citori și în grija timpului, care nu ascunde nimic.

Noi declarăm că nu ne mulțumim cu măsuri pe jumătate deci cerem sus și tare onor Guvern să ia grabnic toate măsurile logice — nu absurde de rechiziții și prețuri maxime — pentru ca odată cu stabilizarea banilor să urmeze și stabilizarea prețului mărfurilor, la proporția antebelică (inalte de război).

Șt. Peneș
expert contabil.

Galeria Politicianilor

Emil Fagure, zis Honigman

(Portret)

de Vintilă Petrescu-Vrancea.

Ce-a trebuit să se întâmple, s'a întâmplat. Ieră și natural! Un om ca acesta, c'o suprafață politică așa mare; cu'n așa dar oratoric, și-atât tupeul! Un om, în adevăratul înțeles al cuvântului, român dintr'o bucată, umanitar convins, cum oare să nu-l facă loc în Parlamentul țării, Dni! Madgearu și Ionilă Mihalache, așii partidului țărănist? Cum se putea ca chiar Dlul să rămână pe dinafară, când toate lojile și-au trimis reprezentanții; cum să se poată aștepta lucrul, când bine știți cu toții, oameni buni, că a muncit săracul Domn Fagure, atât la consolidarea drepturilor de în cetățenie ale jidanilor? Și unde mai puneți lustrul și perla de fiecare zi, dată timp de zece ani încheiați Excelexențelor de astăzi, prin coloanele ziarului „Lupta”, a cărui director este; unde mai puneți neprețuitul sprijin ce-l dă astăzi, la toate operele de interes comun, sau interes al buzunarului.

Ziaristul c'o așa calligrafie extra; ziaristul cu-atâta bun simț, și bun miros; ziaristul ce se întitulează cu emfază, piscul condeiului românesc, nu-i de mirare, dacă a putut ajunge așa de sus, să scrie și el măcar odată dela înălțime. (Nu-i vorba, că mâine poate să scrie și roșu în marea roșie, destul ca început să învețe de pe-acum).

Înalt, cu privirea de vultur, și ochii plini de urdori, cu nasul corolat adus ca o limbă de cosor înspre gură, rânjind la orice ocazie, așa e el, așa l'am cunoscut, nu l'aș mai cunoaște. Și câtă inteligență acumulată are în acel cap de paie; și câtă mătrează are bietul în păr, și câți pișturi i-au răsărit pe față! Dela o poștă poți jura că Emil al nostru, e un Făt frumos, dela o poștă îl poți socoti, cea mai legendară figură talmudică.

Unde e gheșeft, acolo e și el! Unde e de pus ceva în buzunar, e gata!

Toată ziua scrie, și șterge, șterge și scrie, umplând filă după filă, tescuite apoi, în ziarul Domului sale, ziar cu tiraj, și hârtie igienică.

Are o dorință... s'ajungă ministru, și mai vrea să facă rost d'o pereche de țărni, și o cămașe înflorată, pentru a-se numi cu tot dinadinsul țărănist. (Cică așa l-a cerut Dl Mihalache).

Face pe chibă oficial. Face pe dracu ghem și grămadă, să ia de unde n'a semănat, și mai face câteodată pe nebunul, sau pe mortul în păpușoi, când trebuie să dea socoteală celor scrise. E laș, o lașitate de care s'ar mândri ori și ce jidan, calitate isvorată din atâtea nenorociri, unde l'a dus pârălnica de pană. Are pe 'ncolo-ncoace, căci toți politicianii îi tot fac cu ochiul, și mai are și pantaloni căpușiți pe dinlăuntru, ca nu cumva când se întâmplă de frică, sau de mai știu eu ce, așa vr'un scandal și pe stinabilul să-l treacă nădușelile, să nu-i ese afară, și să-i țină de cald.

Spinarea lui e anormală, e de gumelastice, se îndoaie cum poate la nici un gimnastic; poartă stalf tare, și mulți din politice îi zic: *Păduche gulerat*. C'o fi numai ploșniță, sau altă minusculă insectă, nu știu atâtea pot preciza, că astăzi, e unul din reprezentanții scrisului cu dublu efect și articole senzaționale.

Nu mi-e prieten, iar dacă mi-ar fi, l'aș sfătui să nu mai insulte țara și neamul care i-a dat ospitalitate, să nu mai ridice în slăvi comunștii, hulind armata și studențimea română; l'ași sfătui ca pe un frate să-și facă calabalăcul.

Ca mâine va trebui să ne părăsească! Nimicul de azi, ajuns așa mare, va rămânea nimic. Ni-se rupe inima de jalea lui, dar ce-l pot face? Să-l aibă în plata Dnului, Dl Ministrul Madgearu. Să-l ocrotească Dl Sever Dan, dela Ocrotiri. Vai de cozonacul tău, Hern Höulgan. Du-te, în... Portul Marsiliei, spre a putea purcede spre țara lui Moise...

Mulțimea celor înșurați de tine, e afară... Deschideți ochii! Desfundăți urechile! Auzi-o cum strigă:

Du-l, du-l, du-l... că-i sătul... etc.

Părerii și constatările despre jidani, ale lui E. Renan.

Fostul candidat la preoție E. Renan este apreciat ca spirit obiectiv, cu a-dăncime de filozof, limpede, precis, ca un erudit istoric. Sub influența lui a stat marele literat francez Anatole France și stă marele istoric-filozof în viață: G. Ferrero.

Acest mare om: E. Renan, a scris în 5 volume, istoria nașterii și consolidării creștinismului, o operă măreață, plină de cunoștințe și învățăminte. Din punctul de vedere al creștinului credincios poate sunt unele de obiecționat în această operă, dar partea istorică, filozofică, sociologică chiar a operei lui, cred că întrunește sufragiile unanime ale oamenilor înțelegători și obiectivi.

Mai ales în volumul IV: „Anticristul”, găsim lucruri prețioase asupra jidanilor, cu atât mai prețioase, cu cât obiectivitatea neîndoloasă, înălțarea spirituală și morală, lipsa oricărui fanatism religios ale autorului, sunt cunoscute și apreciate chiar și de Jidani.

Părerile și constatările acestui cap luminat și drept vor arăta, că ce nație primejdioasă pentru existența oricărei nații este jidăniștea și ar putea deschide ochii multor români desmetici.

Jidăniștea a fost totdeauna un neam cuceritor — nu prin luptă dreaptă — acaparator și exclusivist. În capitolul XI se citează constatările marelui geograf al antichității Strabo: „Au cotopt toate orașele și nu este lucru ușor a aminti un astfel de loc în lume, care să nu fi primit semința aceasta, sau, mai precis, pe care această semință să nu-l fi cucerit... O mare parte a orașului Alexandria este destinată lor; au etrah (conducător) propriu, care conduce afacerile lor, îndeplinește acte de justiție, supraveghează executarea contractelor și testamentelor, ca și când ar fi capul vreunui Stat independent”. E Renan: „De altfel antipatia față de Jidani a fost un simțământ general în lumea antică...”. „Jidanul, până în ziua de azi, pretutindenea vine cu pretenții la drepturile comune, dar el în realitate nu se pune pe baza dreptului comun; a păstrat statutul său deosebit; a pretins asigurările convenite tuturor și pe deasupra și privilegiu, validitatea legilor lui speciale. A voit să fie părtașul avantajilor națiilor, fără ca să fie nație, fără ca să ia parte la sarcinile națiilor”. Mai departe, tot referitor la pretențiile revoltătoare de absurde și cinice jidovești: „Nu este dreptate a pretinde drept de membru de familie într-o casă, la clădirea căreia n'ai luat parte, cum fac acele paseri, cari se așează în culb străin sau crucele, care se mută în scoica altei rase”. „Anumiți teologi mărturisesc naiv, că datoria Israelului este

observarea Legii, și dacă îndeplinește acest lucru, Dumnezeu pune să lucreze restul omenirii pentru el. Bab Talm, Berakoth, 35 b.” — „...ființa aceasta deosebită, care este străină de orice instinct de onoare, de mândrie, de glorie, de gust și artă; creatura aceasta așa de puțin soldățească și cavaleră...” — „În orașele cu populație amestecată ale Siriei, Jidovii formau partea bogată a populației; dar bogăția aceasta, precum am mai amintit, a rezultat în parte din nedreptate...” — „În răutatea scelerată nimic nu întrece răutatea jidănească...” Continuăm citațiile din capitolul XII: „Jidăniștea, nefiind capabilă să creeze de sine Stat, a trebuit să ajungă acolo, unde o vedem de 18 secole, adică, ca să trăiască ca parazit în republica altuia”. — În cap. XVII: „Jidanul este crud, când el este stăpânul”. De altfel acest lucru îl știu bieții Români din ținuturile jidănești ale Maramureșului, Bucovinei, Moldovei și Basarabiei, unde frații noștri trăesc veșnic terorizați de Jidani. — „Jidanilor dela curtea lui Nero li-a reușit să-i facă să creadă, că dacă își va pierde tronul în Roma, va găsi un regat nou în Ierusalim, care-l va face domnitorul cel mai puternic al pământului”. Jidanii au făcut, să creadă pe mulți oameni: „că Orientul va învinge și cât de curând se va ivi în ludeia stăpânitorul lumii”. Pe timpul asediului de către Romanii a Ierusalimului, în apropierea Paștelor: „...a fost adunat în oraș un număr enorm de Jidani din toate țările”. Și aceasta dovedește, că Jidanii au un centru recunoscut de toți, care-i îndrumază, le ordonează, și spre care — când nu mai pot — alegă cu anumite ocazii cât mai mulți. — În capitolul XX: Titus, cuceritorul și dărâmatorul Ierusalimului „a găsit populația în Antiochia infuriată contra Jidanilor. Pe el i-a învinovățit pentru un incendiu, care aproape că eră să pârjolească tot orașul. Titus s'a mulțumit cu nimicirea tablelor de bronz, în care au fost gravate privilegiile lor...” — „după nașterea creștinismului Jidăniștea n'a mai avut motiv de existență... Planta, care a dat floarea, pentru aceasta tot nu intenționează încă să moară. Lumea este plină de astfel de schelete mișunătoare, cari trăesc și după decizia adusă asupra lor. Atare este și Jidăniștea. Istoria nu arată privilegii mai deosebite, ca persistența unui popor în formă de strigoii”. „Pustiirea Ierusalimului și a templului a fost noroc fără păreche pentru creștinism”. Ierusalimul este: „...acest centru al urei și exclusivismului...” (Va urma)

Povestiri

Tovarășii Leib și Itig la lucru.

de „Romulus Damian”

(Urmare și Fine),

După înmormântare unul din preoții adunând oamenii și femeile în jurul său le explică cum legea jidovească este făcută anume ca să înșele, să mintă, să fure și să omoare prin beutură pe români, spurcații de jidani. Totodată învățătorul satului și factorul mortului arătau oamenilor că religia jidovească spune că cel mai mare păcat pe care îl învață rabinii pe jidani e acela dacă nu înșeală pe români barem de cinci ori pe zi. *Păcatele voastre nu sunt iertate dacă vă înșelați voi între voi jidani, dar sunt iertate, ba chiar binecuvântate, dacă înșealați, mințiți, furați și omorâți pe proștii de români, cari sunt buni numai spre a ne sluji pe noi, mai învața rabinii pe jidanii lor.*

Iată ce religie spurcată au jidanii, oameni buni. Iată ce pățim noi românii, dându-ne banii, câștigul și munca noastră jidanilor afurisiți de Dumnezeu și îndrăgiți de diavolul căruia ei servesc, și căruia ei se închină și se roagă.

Toată Bucovina noastră frumoasă și mult iubită ne este jidăniță, grație partidelor politice ce fac tot felul de gheșefturi pe spatele nostru a țărănilor și jidanii, cei mai spurcați oameni de pe pământ, adause Alexandru lui Turcu. *Tot răul ne vine dela întovărășirea partidelor politice cu jidanii.* Toate necazurile, toate greutățile vieții; toate grijile zilei, toată scumpetea traiului, toate sporirile de dări ce ni le aruncă pe capul nostru partidele politice, ne vin numai și numai dela jidani. Ce cu aurul lor spurcat cumpără suflete nenorocite de politicieni ce la rândul lor ne făgăduesc marea cu sarea, numai și numai pentru că prin căpătarea voturilor noastre să poată continua neturburați, — ba chiar ocrotiți de lege, — spurcatele lor gheșefturi cu jidanii, mai zise Alexandru lui Turcu.

Așa e oamenii buni, zise preotul satului. Apoi continuând spuse: „Să știți că dacă nu ne vom trezi c'un ceas mai de vreme din beția minciunilor, și din amortirea înșelătoare a făgăduielilor goale a partidelor politice va fi rău de noi și de scumpa noastră țară, dragii mei români. Căci jidanii, prin gazetele lor spurcate jidănești, ca gazetele „*Dimineța, Adevărul, Lupta, Cuvântul, Curentul, Lumea Nouă* și alte multe, ne atâță pofta de ceartă frățească, ne întunecă gândirea și simțirea națională

ne amorțește iubirea de neam și de țară, ne samănă ura și plama în inimă, ne îndeamnă la desfrâu și destrăbălare, ne arată căile răului și al păcatelor și ne sapă peira neatârării noastre vroind să ne robiască în propria noastră țară, iar partidele politice cu oameni, ca dl. Alexandru Vaida-Voevod, Mihai Popovici, Ion Răducanu, I. G. Duca, general Traian Moșoiu, Grigorie Junian, Constantin Stere, Pantelimon Halipa, Dr. Nicolae Lupu și alții mulți, cari își zic conducători al poporului, sunt vânduți cu trup și suflet auruului jidanilor, și ei slujesc interesele jidovimel și nu a poporului român, cum scriu gazetele spurcate jidănești, pe care noi să nu le mai sprijinim cu banii noștri românești de azi înainte și să ne legăm cu jurământ că de azi înainte nici una din aceste gazete spurcate nu mai intră în satul nostru, și că în locul lor vom citi numai gazete cu adevărat național-creștine românești, mai ales pe cele de a le *Cuziștilor*, cari toate ne învață cine sunt adevărații noștri dușmani de moarte, de ce ne merge nouă românilor tot mai rău și de ce dă țara noastră bogată, mândră și frumoasă, înapoi ca racul, în loc de a înflori și de a se întări. Conștiința trează de a lucra necontentit pentru fericirea neamului și țării întărind și mărlind tot ce am moștenit noi românii

dela moșii și strămoșii noștri, este cea mai mare mândrie a noastră pe pământ. Cine nu e cu noi, acela e contra noastră, acela e vândut pentru un blid de linte, acela e cu Juda, și datorința fiecărui bun român e să-l scoată din societatea românească, cum Domnul nostru Isus Hristos a scos pe Iuda, vânzătorul său, dintre învățăceii săi. Nu putem tolera în mijlocul nostru români înștrăinați și vânduți cum sunt azi cel din partidele politice, gata de a apăra pentru bani spurcați ori când pe jidani, cum desigur că vor găsi și acum destul români nenorociți gata a apăra pe tâlharul de jidan Leib Moritz din Jacobeni și pe mișelul de jidan Itig Hornstein din Câmpu-Lung, care ne-a omorât cu beutură pe bunul și vrednicul nostru Gheorghe Busuloc, închelase cuvântarea sa vrednicul preot.

Dumnezeu să vă țină mulți ani încă părinte ziseră oamenii în cor. Și să ne dea Domnul preoți numai ca pe Sfința Ta, adause Moș Todor. Căci dacă avem numai preoți buni și iubitori de neam și țară, — cari nu sunt băgați de slugi la partidele politice, — luminându-ne și îndemnându-ne pe drumul „*conștiinței naționale*” atunci putem fi siguri că țara noastră dragă și scumpă, România întregită, va fi întotdeauna un granit de care se va sfărâma orice încercare de desmembrare

Secția pedagogică universitară.

Discuții îndelungate în formă de anchetă s'au deschis în ziare asupra secției pedagogice Universitare, dacă sau nu e necesară. Tabere îndușmănte stau față în față, inspăimântându-se de atâta cultură. Mărul discordiei aruncat, a făcut să ceară înverșunați profesori, desființarea secției pedagogice și să apere existența ei învățătorii.

Pe ici colo, câte unii din profesori, stăpâniți de grija țării și de mila bugetului văd un rău în menținerea secției pedagogice. Alții, mai îndârjiți socot și accentuează că dreptul la cultură universitară n'au decât acel cu „liceul la bază” și e o mare compromitere, o jignire adusă mulțimei „cu liceul la bază” să strecurăm prin universitate câte un biet normalist, strecurat și el în școala normală, cu mare greutate din rândul opincei.

Argumente nenorocite de breaslă și egoism rezemat pe mila bugetului și spaima înmulțirii de intelectuali susține teza, ce cade dela sine.

Dreptul la cultură îl are orice individ dela opincă la (să-l zicem) milionar, fără deosebire de clasă socială. S'au dus vremurile când o clasă nu permitea strecurarea în rândurile ei, indivizii din altă clasă socială mai inferioară. Timpurile cere egalizarea forțelor și valorizarea individului și dacă și astăzi mai găsim păreri de clasă socială, e mentalitatea greșită ce se menține în școală, ca educație și instructie și aceasta datorită mai mult rămășițelor de burghezi, ce de bine de rău și-au făurit legi, cam în spiritul lor. Și vom vedea.

Statul prin școli, instruiască nu face educație, instruiască indivizii pentru marea mașinărie a administrației a conducerii. Individul trebuie pregătit pentru o menire în stat — să fie un funcționar destoinic — ca mașinăriei statului să meargă potrivit cerințelor și nimeni nu cred să se gândească de a-și face o cultură, pentru că simte nevoia, indiferent dacă mâine, poimaine se va întoarce iarăși la coarnea plugului.

Toți vor în urma studiilor, să exceleze ca ceva în stat și atunci natural înmulțirea intelectualilor naște concurența și la rând selecționarea. Și cum selecționarea nu convine multor, fiind mai sigure neamurile la Ierusalim, ne așteptăm la protestări când învățătorul, fiu de opincă, își croește drumul și prin universitate. Rezultatul spune că din 43 de candidați învățători, prezența la licență, au obținut: 22 mențiunea „magna cum laude”, 18 mențiunea „cum laude” și numai 3 fără mențiune. Ce zic domnii ce au protestat de acest rezultat? Nu prea convine căci la alegerea posturilor mi se pare că mențiunea dictează!

Cum în alte țări, individul e pregătit pentru sine și a fi funcționar la

stat, nu-i așa mare onoare (Anglia) și libertatea de a se cultiva o are oricând, noi cam păcătuim și chiar legile școlare au părți rele în această privință.

La noi, datorită și felului de organizare a școlilor, nu poate avea oriși cine dreptul la cultură.

De ce nu se egalează școala normală, deși acum are tot 7 clase, cu liceul? Și oare îngrădirea această de a-și mărgini la învățământul primar pe normalist, cu contract de slugărie (timp de 10 ani ești obligat să fi învățător) și cu burse, întreținere (de-și solva 10,000 lei) de se face atâta caz, nu măsoară a luptă de clasă socială? Și ca adevărul să-l avem și mai evident să ne întrebăm: Cine își dă pruncul la școala normală și cine la liceu?

Cercetând liceul vei găsi în primul rând un număr covârșitor de străini și jidani, apoi vin feciorii de profesori, avocați, doctori, funcționari și pe ici colo, câte vre-un fecior de țaran mai în stare. Cu cheltuieli (taxe, cărți, haine, gazdă) e și natural ca un țaran să nu-și poată ține pruncul la școală (liceu) și numai acel ce stau în oraș, și sunt groși la buzunar, apoi și vița neamului, să aibă fericirea asta.

La școala normală vei găsi numai și numai feciorii de țarani. Cari din domni mai răsăriți și-ar da pruncul la școala normală, să-l facă învățător? Învățător? Auziți! Nimeni.

Prin felul acesta, elementele sănătoase românești sunt oprite dela dreptul de a se cultiva și cu toată durezza noastră trebuie să vedem cu ochii cum feciorii perclunațiilor trec prin liceu, universitate, cu usurință, fără ple-dici, de se împopoțonează în titluri și demnități.

E necesar, ca spiritul de moștenirea titlurilor, să nu se păstreze din tată în fiu și statul să vină de partea celor de jos, ca să dea o cât mai multă libertate la cultură. Inmulțirea intelectualilor să nu ne sperie căci ne va aduce lupta meritelor, prin o selecționare severă.

Învățătorul, ce luptă în multe lipsuri, să l-se deschidă calea spre cultură, ca mâine, poimaine, deși nu-i și astăzi să facă o adevărată colaborare cu profesorul, în mâna cărui îi încredințează copilul.

Secția pedagogică este o necesitate culturală și ar trebui înființate câte una, pe lângă fiecare universitate. (Cluj, Iași, Cernăuți). Învățătorul licențiat are atâtea goluri de umplut, că nu-i nici o primejdie și nici nu trebuie să se gândească acel cu „liceul la bază”, că le-ar sta în cale!

Menținerea secției pedagogice este o necesitate a timpurilor, a învățătorilor iar gândul de economie pentru buget, ce-l stăpânește pe unii, un pretext egoist de breaslă și de clasă.

și de robire completă gândul lui moș Todor, dl. învățător al satului.

Spre a putea fi tari și uniți trebuie să ne lăpădam de partidele politice și să ne înscriem și noi în Liga d-lui Cuza în „Liga Apărării Naționale Creștine”, care luptă contra jidanilor și contra partidelor politice, toate jidănite. Să formăm comitetul nostru sătesc, să ne facem drapelul nostru și apoi alegându-ne un președinte dintre noi, să jurăm cu toți credința nestrămutată de-vezile: „Hristos, Regele, Națiunea, să pornim uniți la luptă sfântă spre a scoate din satele noastre pe toți jidanii să nu ne mai ducem în pravăliile lor, să nu fi mai sprijinim cu nimic și cu toții să cerem cu glas tare și hotărât pedepsirea exemplară a lui Leib Meritz din Jacobeni și a lui Ilic Hornstein din Câmpu-Lung pentru omucidere cu conștiință, iar dacă glasul nostru pașnic și drept nu va găsi ascultare la domnii din partidele politice atunci să fi pedepsim noi, însăși, pe acești nemernici și mișei de jidani, zise feciorul mortului, ce terminase liceul din Suceava cu foarte bun succes.

Dupăce cuvintele aceste pătrunseseră tuturor la inimă, Alexandru lui Turcu alesese în văzul tuturor pe cei mai buni oameni din sat la oparte, c'am 25 de săteni, —și apoi zise: „Iată, asta e comitetul nostru sătesc!” Să

trălască, strigară cellalți: Apoi oamenii aleși rugară la rândul lor pe bravul Alexandru lui Turcu de președinte, înconjurându-l. Când apoi întregul grup ceru binecuvântarea preotului, — care la rândul său le-o dase cu inima plină de bucurie, — mândrul soare, lumina noastră încălzitoare, îmbrățișa amurgul de seară sărutându-l dulce pe frunte și spunându-i cu glas de bucurie că e atâtea de fericit văzând azi cum bravii și bunii noștri plugari români au început a se deștepta din beția minciunilor partidelor politice, ce dimpreună cu tovarășii lor jidani, duc pe drumuri greșite neamul românesc și frumoașa țară România, pe care poporul afurisit de stăpânul lumii, de buoul Dumnezeu, jidanii vor să o prefacă în „Republică” și apoi în o țară numai a lor. Dar Dumnezeu îi va pedepsi tocmai când românii nici nu se gândesc, când jidanii nici că visează, răspunse amurgul de seară, așternându-se tot mai mult și mai bogat deasupra satului.

(Fine.)

Cețiți și răspândiți, ziarul „Apărarea Națională”

În marginea adevărului.

Din strădanile noastre de temelnică organizarea L. A. N. C., propovăduind adevărul și curata înfrățire întru desăvârșirea luptei deschise pe față se desprind crude adevăruri ce nu pot rămâne neînregistrate de cronicarul zilei

Insufletit de cele mai sfinte și nobile simțăminte te hotărăști nestrămutat — într'o atmosferă de optimism și speranță — să pornești, pe dată, — cu orice sacrificii — în lupta pentru națiune și creștinism — adevăr biruitor.

Cutreeri sate, cercetezi suflete, ascuți plângeri, — constai — decepționat, un mare și trist adevăr:

Soarta țaranului nostru, hărăzită din mila Domnului spre mai bine, e lăsată pradă guvernelor — așa cum am avut și avem — și împrejurărilor fatale.

Animat de gânduri curate și sincere intențiuni, cauți, ca printr'un formidabil efort de însufletire, să-i arăți săteanului, ce i s'a promis — când au fost sfintele alegeri — de către puternicii zilei, ce-a căpătat — și care e de fapt adevărul realității și fericirea ce i se pregătește. Și ce-ar putea pricepe — cu mintea lui — barem o centimă din gândurile diabolice ale iudaismului cotropitor, ar prelungi cel puțin cu un veac, agonia poftei de supremă stăpânire a lumii!...

Asuprit de stat, muncit de griji și nevoi, trudit de sarcini, săteanul nostru se vede — a cătea oară, oare? — înșelat amăgit cu făgăduieli și trist revoltat și hotărât, respinge cu indignare pe „domnii” ce vin să-i vorbească.

Masca ipocrizei astupă cugetele și înfățișarea „apostolilor” satelor — popii și dascăli — corupți de politicianismul scârnav și venal, care în majoritate sunt legați de stâlpii regimului.

Indici pericolul, aducând dovezi reale negduite în adevărul lor îi pui la dispoziție cărți broșuri ziare, însoțite de explicațiuni scurte și clare — absolut desinteresat — cauți să-i aduci în fața adevărului și a luminei!...

— Regret, vedeți... eu... cu serviciu cu imposibilitatea, etc.

— Iată iubite cetitor, și poate sincer aderent, o pletoră de oameni lași incapabili a răspunde unei chemări — sau prea egoiști din fire spre a sacrifica din puținul timp liber — pe care de altfel îl întrebuințează, absolut fără folos — și care adesea își fac frumoașa socoteală:

Sunt preot, situația socială și materială mă îndreptățește să trăiesc bine cu toată lumea, politică nu fac (și nu oricine o poate face) și e bine.

Refuză o luptă, un mic efort, care cere numai bună voință. Care sunt atunci voințele personificate? Unde sunt „misiunile apostolice” și grelele răspunderi, când atâtea lașitate, egoism incapacitate și totală lipsă de autoritate în conduită și mediul în care se lăfăe, nu că sunt absente, dar n'au existat niciodată!?

Vorbește glasul conștiinței lor — al virtuții, al cavalerismului, — sau prin prizma intereselor pur personale de natură curat egoistă — și deci inferioară chemării, — se străduiesc să explice „situația critică”... excepțional de grea în care ar fi puși??

Trecem printr'o criză de idealism fatală existenței noastre predominante.

La câteva zeci de suflete, abia găsești unul — mare, curat generos — gata de jertfă. Pe acestea nu le cauți

Vești rele din Basarabia.

Basarabia, partea de față dintre râurile Prut și Nistru — cel mai rodnic ținut din cuprinsul României Mari — a fost robită de Ruși din anul 1812 până la 1918.

Azi după zece ani de stăpânire românească, această provincie este cu totul cotropită de jidani și tulburată de tot felul de agenți ai sectelor religioase și ai bolșevicilor.

Stăpânirea jidovească din Rusia sovietică, voește cu orice preț să pună mâna nu numai pe Basarabia, ci pe întreaga țară românească.

Iată cam ce scrie gazeta „Pravda”, din 13 Februarie 1929, tipărită în orașul Chișinău, în limba rusească. Această gazetă se scoate cu banii jidovimii, și s'a împărțit de cinste la popor.

Ea cerea nici mai mult, nici mai puțin decât, *răsturnarea rândueli din stat; cerea luarea pământului, vitelor și a uneltelor agricole dela plugari fără plată; cerea despărțirea Bisericii de Stat; cerea recunoașterea comunismului prin lege și apărarea Rusiei sovietice.*

Iată tristul curaj al numitei gazete, tipărită cu arginții lui Iuda în scumpa noastră Basarabie.

Acum te întreb eu, iubite cetitor; pentru ca să se împlinească dorințele *comuniste-jidovești* înșirate mai sus, au luptat, au sângerat, au suferit și au murit moșii și părinții noștri?

Pentru împlinirea acestor dorințe mărgave, isvorâte din capul dușmănos al jidanilor, au perit sutele de mil de ostași români, s'au schilăvit și nefericit — rămânând văduve și orfani — alte sute de mil? Te învești D-ta frate Române — de dragul jidovilor ziși și bolșevici — să ți-se ia moșioara și căsuța, vitele și uneltile agricole: credința strămoșească și muerea D-tale să fie a oricărui adus de vânturi?

Răspunde....

Nu ne-ar blestema moșii din mor-minte, și pruncii ce se ridică acum, dacă nu vom fi în stare să ne apărăm moșia, Biserica și Tronul?

Liga Apărării Naționale Creștine este singura organizație politică naționalistă creștină, care luptă pentru *Hristos, Rege și Națiune* și împotriva jidovilor.

Adunați-vă cu toți în organizațiile Ligii sub drapelul tricolor impodobite cu Svastica 卐, crucea ocrotitoare a strămoșilor noștri, pentru ca să facem ca „România să fie a Românilor”

ci le întâlnești — și asta e o siguranță, că puținii câți suntem, — curăț cu duhul și cu spiritul — vom învinge.

Asistăm la cel mai deșantat târg de conștiințe și caractere, în care falșitatea, calomnia egoismul și viciul sunt cele mai rentabile mijloace prin care se cumpără!

Fără jertfă și idealism creator niciodată nu se va putea înfăptui ceva!

Savanții cărturarilor farurilor superioare — din toate farurile de activitate — întreaga intelectualitate și tinerimea acestei oropsite țări cunosc ei oare și au noțiunea măcar superficial — a „pericolului iudaic în România” ce amenință cu moartea politică, financiară, economică și național-religioasă, existența Statului!?

I-a preocupat cândva această problemă — excepțional de complexă și grea — de toată actualitatea — care impune serioase meditații — și care cere a rezolvire grabnică, în mod internațional? Au dat vre-o importanță alarmelor noastre? Conștiința noastră ne obligă, să strigăm pielea neamului, căci „Dacă noi nu vom lupta în contra elementului Jidovesc, vom pieri ca națiune!”

Ilie C-tin. Canavea

Pier vitele de foame, lipsă de nutreț.

Pomină de om nu mai știe atât amar de lipsă în nutremânt și cu deosebire în nutrețuri, ca în acest cap de primăvară a anului.

Zilnic cetim prin ziare, că în cutare colț al țării e mare lipsă de cereale și nutrețuri. Să nu să creadă, că numai în Basarabia e aceasta lipsă. La fel tânjesc locuitorii și vitele comunelor ascunse pe văile Mureșului, atât în ale nutremântului, pentru oameni, cât și a nutrețului pentru vite.

Anul trecut a fost un an foarte sărac pentru acestea comune, chiar bun să fi fost, acestea pământuri improprie nu produc nici strictul necesar existenței lor pe 4 luni.

Ocupațiunea principală acestor comune este creșterea vitelor și ca muncitorii la păduri. Cum anul trecut locuitorii nu au produs absolut de loc fasole, varză, iar cartofii puțini au înghețat în iarnă și mai puțin nutreț au avut pentru vite. Vitele sunt expuse la peire din aceasta cauză.

Locuitorii acestor comune începând cu luna Octombrie să provăd de pe piețe. Lucrări de păduri nu prea sunt. Iarna a fost atât de grozavă încât chiar să fi fost muncă eră imposibil pentru a muncii la păduri. Bani nu sunt, deoarece a trăit și săteanul plugar numai din bani. Ultimele rezerve de nutrețuri „tulei și pae” le-au consumat cu vitele, așa că bleții locuitorii încă o săptămână și vor fi siliți să descopere sălașele acoperite cu pae, pentru a le da vitelor, ca cel puțin să le scoată în viață până în primăvară.

E întrebarea cu ce-și vor pune în pământ?

Va să zică sunt chiar de pe acum amenințați, pentru anul viitor ca și mai rău să o ducă. Puținul nutreț pe care-l aveau a trecut ca în foc din cauza gerului polar.

Celor ce le este dat a trăi în mijlocul acestor bătuți de soarte și a le vedea — existența principală — abia legănându-se de foame, să întreabă, pentru acești contribuabili trebuie să mai îndure și această lovitură?

Doar ei sunt încunjuțați de codrii plini de poeni, păduri unde să află atâta iarbă uscată din vara trecută, încât vitele lor ușor ar scăpa de foame, locuitorii de pagubi și prin asta și statul.

Legea rigidă silvică îi oprește, ca nu cumva pădurile, respective copacii din ea, să se „uște” înrând acolo vitele pentru a paște iarbă (!)

Nu sunt versat în cunoștințele silvice, nu sunt inspirat de idei revoluționare, nici nu doresc ca munții noștri să ajungă soarta „Carstului” pentru a fi despoiați de podoabele frumoase a pădurilor.

Ar fi însă de dorit, pentru a se face „excepție” în acest an atât de critic și a se permite pășcătura în tăeturile proaspete unde este atâta lume de iarbă și astfel ar fi salvat stocul de vite și prin asta bleții locuitorii. Că vor paște vitele în mod „excepțional” aceasta iarbă până prin 15 Aprilie, ce înfrunzesc tinerele odreasle, cred că pădurea atât de deasă nu să va uscă și prin acest gest sau efeultul trel lucruri bune, vite mântuite de peire, oamenii de foame și bani incurși în vistieria statului.

Ca unul ce sunt judecat a-mi duce viața între acești nenorociți, însă cinstiți săteni, doresc a fi auzit de cei chemați, pentru a sări din vreme în ajutorul lor și pentru a li se da mai multă atențiune chiar din partea statului.

Cunosc greutățile acestor fel de permise, pentru pășunat, însă prezentul nu mai permite multe formalități, ci *salvare urgentă!*

Cunoscând bunăvoința d-lui prefect Marșleu și a d-lui inspector general regional silvic Piso nădăjduesc, că în astfel de împrejurări critice pentru săteni, vor face tot posibilul de a lua măsurile grabnice pentru încunjuțarea acestui rău.

Lupești, la 5 Martie 1929.

Ioan Tomuța.
inv. preot.

Având timp mai mult.

Miam adus aminte că în vechiul testament scria: Dumnezeu ca să scape pe Iidovi din robia Egiptului le-a dat acestora din urmă șapte plăgi iar fi-fozoful Iosef a arătat faraonului voința lui Dumnezeu și așa au scăpat de robie. Bun. Până aici am înțeles că Dumnezeu. Până aici am înțeles că Egipteni, fiind vinovați, că îi ținea în robie, au fost pedepsiți.

În zilele noastre vedem că au început să se abată și asupra noastră o mulțime de plăgi (pedepse) dar nu prea știu cu ce am fi vinovați:

Plaga I. Lipitorile jidovești din țară autochtoni înainte de 1916 și jivinele spurcate venite în căduri după război.

Plaga II. Jaful în banul public, răpădul de sute și mii de milioane fără a se pune stavilă.

Plaga III. Biruri peste biruri așa numai pentru a se încerca acoperirea plăgei a II-a.

Plaga IV. Distrăbălarea generală în chestie de moralitate.

Plaga V. Metilicul.

Plaga VI. Scumpirea lutunului și în schimb proasta calitate.

Plaga VII. Concursul de frumusețe toate le avem de minune, nu ne mai lipsea nimic și vorba aluia „satul arde și baba își face coadele”.

Plaga VIII. Bacșișul aici mă opresc căci l'am subliniat.

Că suntem la porțile orientului o știm, că am fost în contact cu Turcii nu am uitat și nu am uitat nici bacșișul ce ne-a rămas dela ei, dar în loc să scadă pofta de bacșiș, cum a

scăzut pofta de muncă, cum a scăzut cinstea, cum a scăzut faptele bune, cum a scăzut dragostea de cămin, țară, credință și frumosele obiceiuri bătrânești, pofta de bacșiș crește vertiginos. Nu numai atât dar dacă nu sunt greșit s'a și legiferat. Mi se pare că este un articol în lege care pedepsește pe cel ce ia, cere, dă sau oferă „Mită”, dar cuvântul mită nu se aseamănă cu „bacșiș” finalul „șiș” este lucru aromat și adormitor, de asta poate cerșetorii și copiii din Alexandria și Cairo nu spun decât „șiș” când își întind mâna și-și cer.

Ai noștri deși n'au fost prin Egipt, însă ca buni români nu spun nici „șiș” ei zic „Domnule Grumberg am auzit că și-au venit ștofe frumoase de primăvară, ceva... cumva... „Si poate Domnule Șăf vai de mine poșim la pruvilie” „ascultă mai bine dă-mi un bon”.

„Domnule Pișta am văzut niște piep-teni frumoși, vine 1 Martie și știu „mărțișor” „vai de mine kérem tessék”.

„Cum mai dați lada de bere?” „Pentru d-v. se poate unde să vă trimit”.

„Ce mușchi frumos, câte Kilograme și cât costă?” „Vai de mine se poate, aveți servitoare sau vi-l trimit acasă”.

„Nu vă supărați aveți o scrisoare”, un plic se întinde pe sub masă, „măine vin după răspuns, salutare”.

Au început salisiunile de impunere și verificarea registrelor.

JAK invalidul
Brașov.

Cea mai nouă otrăvă jidovească.

Otrăvirea creștinilor (a goimilor) este o poruncă a legii jidovești, — iar filii lui Izrael împlinesc cu sfințenile legii lor blăstămată de Dumnezeu.

Ei otrăvesc pe creștini atât trupește cât și sufletește.

Otrava trupească o dă goimilor prin beuturile falsificate cu spirit metilic.

Cine n'a aflat despre aceste otrăviri mișelești făcute de Jidani?

Otrava sufletească o dă filii lui Izrael, creștinilor prin cărți și tipărituri de cuprins mârșav și îndemnător la fapte oprite de legile omenești și bisericesti.

La începutul lui Februarie toți pereții din orașe erau pline cu două chipuri lipite — un chip arăta pe o femeie în uniformă de călăraș, ținând cu pistolul, iar celălalt arăta un bărbat care deschizând o cutie găsește un cap de femeec.

Titlul cărții era „Vocea dragostii”. Acum în Martie 1928 toți pereții sunt umpluți cu noi chip, care arată o femeie goală încolțită în păntece de un paianjen uriaș.

Numele cărții scris pe ungurește este „In pânza negustorului de fete”. Aceste tipărituri în formă de cărți-cele, le scoate tipograful Jidan Ignat Hertz din București.

Va să zică Jidovii falsificatori de beuturi: Pascal, Lascar, Heimson și celalții otrăvesc trupurile, iar falsificatorii scrisului Ignat Hertz, Alcalay și frații Români ferii-vă ca de foc atât de beuturile jidovilor, cât și de cărțile răspândite din umbră, de către urmașii vânzătorului Iuda Iscarioteanul, căci vă otrăvesc unele trupul, iar altele sufletul!

Fapta criminală a unui predicator baptist.

Șirban Ioan predicatorul baptistilor care botează și-i place să fie numit apostol s'a dat la o faptă criminală și anume:

Murind soția fratelui lui mai bătrân, fiindcă era bogat mare, sub motiv că-l iubește și fogrijește l'a dat la locuința lui. Pe semne însă în casă îi era în cale și astfel a băgat în cuptoriște pe moșneagut de 75 ani, unde — fiind frigul mare — a înghețat.

Fapta aceasta a cuprins de indignare și durere întreaga comuna. Revolta este cu atât mai mare fiindcă Șirban predică dragoste, cinste, dreptate.....

Iată lubiți cetitori câtă răutate câtă ură întunecă este în sufletul baptistului, care vrea să lumineze pe alții și să ademenească pe drept credințioșii români să-și părăsească legea, credința lor sf. strămoșească.

Cuvinte adânci.

Din înțelepciunea poporului.

Omul este un ucigaș, dacă risipește timpul fără să lucreze și acela ce alții cu sudori și lipsuri agonizează și-l pune la picioare cu sânicie.

Recunoștința este cea mai frumoasă floare a sufletului.

Nerăbdarea este cea mai grea și chinuitoare suferință.

În mâinile femeii stă fericirea lumii și mai ales a familiei.

Izvoarele stricăciunilor și suferințelor sunt crășmele și luxul.

Să nu căutați la femei frumusețea hoitului, ci pe a sufletului.

Dela C. F. R.

DI. Trencser șovinistul.

Rugăm Inspekția V. M. să binevoiască a ancheta următoarele:

Este adevărat că d. Trencser șeful stației Merțișoara în anul 1926—27 pe când ere șef al stației Nădab, făcea pe marele șovinist și injura prea adeseori personalul inferior adresându-i și cuvintele de ocară „bűdös oláh”?

Este adevărat că acest individ folosea personalul cfr. pentru îndeplirea lucrurilor lui particulare?

Este adevărat că respectivul Trencser făcea „geșeft” cu lemne, pe care le aducea dela Millova-Odvoș și le vindea în com. Nădab *dimpievnă cu lemnele cfr.* a statului iar personalul cfr. suferea frig?

Este adevărat că vara îngrășa porci 6—7 și hrănea vaca cu porumbul furat de pe holdele țăranilor. Și dacă personalul refuza să meargă să fure era persecutat.

A achitat suma de 7000 Lei pentru zăvorul tăiat de locomotivă, fiindcă Trencser — pe răspunderea lui — a trimis oamenii de serviciu să-l aducă apă...? Poate Insp. L. știe ceva despre această întâmplare.

Dela Bătuța printruce a fost disciplinar transferat?

În Merțișoara cum își face datoria? Pentru ce sunt deschise poarta magaziei negustorilor...? Aparatul „Radio” de unde și cu cât și l'a procurat?

La anchetare rugăm să fie ascultat personalul, care a servit pe timpul d-lui „șef” și dacă se va dovedi vinovația „di. șef” să fie licențiat din serviciu și exemplar pedepsit așa cum știe un „bűdös oláh.”

DI Hajbok bețivanul

Sunt mulți muritorii, care au obiceiul să se îmbete, să bea până le ies ochii și mințile; o și pot face că au libertatea voinței deplină.

Un funcționar al C. F. R. însă nu-i permis să fie beat nici odată, și cu deosebire nu-i permis să fie beat când este în serviciu.

Ei! dar Hajbok Ludovic controlor principal dela Insp. V. M. din Arad cu toate acestea are o deosebită plăcere să se amețească puțin, că atunci îi așa de fericit, când este „în floribus”, „lumea lui și a ta Marie” și cum se mai leagănă „în dulce farniente”.

Așa în 13—14 Februarie a. c. călătorind cu trenul No. 265 dela Simerla spre Petroșani era în stare completă de obreitate și când făcea revizia biletelor d. conducător al trenului trebuiau să-l ajute din vagon în vagon.

„Fain” Incul ce zici d-le Ludovic! Cu beutura stăm așa că flecare cruță de unde și cum poate, dar este vorba ca să-l ajungă pentru „un deț.” Paremi-se însă că di Haj-bok în loc de a-și plăti camera de rezervă din stația subcetate unde a dormit anul trecut de cca 10 ori, pune prețul camerei „pe măsca”. Nu ne îndoiim că va plăti d-lui și datoria pentru cameră dar mai târziu, „toate la timpul său.”

Lumea se va întreba, dar bine ce caută di Hajbok așa des la Subcetate? Apoi iată ce: Lângă gara este restaurantul lui Ișig Löbl prietenul lui „per tu” acolo își petrece până după miezul nopții, și „tebul pretinde să fie plătit de d. șef al garei”. Se duce apoi și se culcă în cameră. „gratia” iar dimineața când se trezește umflat de alcool, să nu audă cumva vorbă românească că te face porc mucos și „bűdös oláh.”

Ăsta-i jupânul Haj-bok Ludovic! Rugăm Insp. V. M. din loc să cerceteze cazul și după ce s'a convins de adevărul celor publicate să-l facă vânt acestui d. controlor principal, fiindcă ne este rușine nouă de rușinea și fiindcă ce o aduce instituției C. F. R. și neamului și-i pagubă de pâinea ce o mănâncă!

In trecut.

Vreau s'ajung deputat.

Un moșneag bătrân mi-a spus cândva, că politica e așa de afurisită, că de multe ori te face să-ți papi în-treagă averea, fără măcar a ajunge la oala cu smântână.

Să vă istorisesc.

În toamna proaspăt trecută, înaintea alegerilor, nu se mai vorbea în satul nostru care mai înainte era liniștit, decât de Badea Lică, un om înalt de statură și cu niște mustețe stufoase, care s'a hotărât a ajunge deputat, că până acuma, ce-i drept, a mai voit el a ajunge un asemenea domn, însă nu a trăit tocmai bine cu vecinii săi, și credea poate, că aceștia nu-l vor vota.

Acest badea Lică, care are o gură destul de bună de când i-și vorbește parcă te vindecă de toate boalele, s'a întâmplat, că în una din zilele dinaintea alegerilor, să treacă, bine îmbrăcat, cu cisme pe picior, cu un suman nou de noiță pe el, pe lângă casa babei Florica, din o stradă a marginii satului, unde baba Florica stătea la stradă cu alte femei, și cum soarele își mai trimitea încă razele-i binefăcătoare, femeile aveau fiecare câte un fulor alb în furcă.

— Bună ziua Maică Florică!

— Să trăiești Lică cu Maica, da ce năcazuri te aduce pe ulița noastră?

— Vreau s'ajung Deputat fu răspunsul precis a lui Lică.

— Ce vrea să zică acela Deputat? Doar nu vrei să ajungi baș ablegat?

— Așa-i Maică Florică! O ști și dumneata și o ști întreg satul, că eu de câțiva ani, mă muncesc a ajunge ceva, că mi s'a urât a tot umbra după coarnele plugului.

— Să-ți ajute Dumnezeu! Dar una să știi dela mine, o femeie bătrână: Nu te vârf în așa lucruri mari, că vezi, că cu politica asta și-ai mâncat vre-o opt lanță de pământ și, de ce să nu-ți îngrijești mai bine de-ale rândului casei și de creșterea copiilor, că vezi, mâine-polmâine vor fi mari, și câte nu le va trebui.

— Bine, dar pe mine mă cunosc toți domni din partidul nostru și pe când eram în satul vecin, am ținut și eu o cuvântare țăranilor, de toată lumea era numai urechi. După ce am terminat, toți m'au strâns de mână și au spus că mă vor pune al doilea pe lista de candidați. Și atunci să nu mă mișc din loc?

— Fă cum îți poruncește mîntea, dar eu știu una și bună: Nu te amesteca unde nu-ți fierbe oala.

— Rămâni cu bine Maică Florică, dela Dumneata nu primesc sfaturi.

Și așa Badea Lică, a cutrelerat întreg satul, dar vorbele lui nu s'au prins de inima alegătorilor înlocuindu-l cum nu s'au prins nici peștii de coada ursului.

*

Alegerile au trecut. Badea Lică și-a vândut încă trei lanțe de pământ și tot n'a ajuns deputat.

De rușine, stă toată ziua închis în casă și s'a jurat, că nici când nu se va mai gândi la deputăție. Poate că l-a venit mîntea 'n cap.

Ce bun a fost sfatul Babei Florica și la câți nu ar fi fost de folos dintre cei cari și-au bătut tălpițele de poimană cutreerând satele în lung și lat.

Stabilizarea.

Săptămâna trecută, aproape toate zările au scris cu litere de ochioapă că s'a făcut stabilizarea.

Adecă cum? Că guvernul s'a stabilit de-a binele la putere și că deputații cărora li s'a luat demisia înainte de a fi aleși, sunt mulțumiți de soarta lor, cu bilete gratuite pe trenuri, diurnele parlamentare și unele învârteli în plus. Și că leul nostru de acum 'nainte va fi mare și tare, sănătos și frumos și nu va fi ofticos ca până acuma.

La aceasta veste s'au trezit toți deputații guvernamentali și se grăbesc

Țăranului Român.

Umilă închinăciune.

„Afară talpa lată, luați în pumni pe mocofanul
Ce aștepti acuma viață? vrei dreptul tău? Ia anul
De grabă forj cu dânsul, că mi impute salonașul
Și va fi vai de tine de vine coconașul!
Ce vite sunt țăranii, murdari și răi ca câinii
Mi-e scârbă zău de dânsii, dreptate au streinii
Că doar pe noi ne caută, iar nu și țărnimea
Ce-i rea ca animalul „trăiască ciocoimea“!
Aceste vorbe le-ai auzit de veacuri și astăzi încă le auzi
Tu fiul Țărei, ce cu sudoarea frunții ogorul sfânt îl uzi
În bunătaeați mare, te faci că nu înțelegi
Că s'vorbe de ocară, iar vorbele de la curte pentru tine s'legi
Îți pleci capul pe umăr și lacrimi îți uscai
Cu mâna camășei, oftând n'apoi plecai.
Din zori de dimineață, pân' soarele apune
Muncești din greu ca să ai hrană pentru mîine
Dar nu numai pentru tine, căci mai sunt guri destule
Chiar cei ce te înjură și alții cu guri ce s'nesădute
Muncești ogorul să faci pâine, mămăligă și alte cele
Să sauri pe cel leneș, să n' dopi niște lichele
Tot tu le dai, carne, lapte, brânză, lănuți
La trântori o mulțime, ce se lăfaesc în blănuri
Le dai sucul din vie, ce-i muncită tot de tine
Să l' bea cu'n frigurare și să se simtă bine
Tu scoți la iveală petrolul, sarea și alte multe bunuri
Să se îmbulbeze așii ce stau, să și dea aere și fumuri
Tu tai păduri și codrii, faci scânduri și binale
Și profită de muncați grea, doar niște hațmanale
Tu îți dai toată vloga, la nevoie cu drag mergi la rășboi
Unde tu numai vei suferi, pe când ceilalți devin eroi
La muncă și nevoi, ordne, bătae ești vita de povară
Le faci pe toate bune, în schimb cuvinte de ocară
Aceasta și-e dreptatea, poftim fișă, strigă'n gura mare
Cai fost furat cu fapta și cu vorba, te duc la închisoare!
Eu nu mai spun nimica, țăranu mult iubit
Dar te mă închin și cu capul umilit
Mă rog de Cel mai mare, de bunul Dumnezeu
Să aibe El grije de tine, de tine dragul meu.
Blestem însă pe fiul tău ce cu ciocoi trăiește
Și uită că ia-l fost tată și acum te ocolește
Blestem fițele tale ce cu sudoare ai crescut
Ce spun că nu s'acasă, când țăranul au văzut
Blestem pe ori și care își bate joc de tine
Cu ultima suflare, și câte odată mi vine
Să strig în gura mare, ojungă vă atăta stricăciune
Încetați destrăbălarea, opriți, mai este o țărnime
Ce-are sufletul curat, iubeste Țara, Tronul și Credința
Gândiți-vă și la ei tirani, l'ajunge suferința.

JAC INVALIDUL
Brașov.

a o răspândi și prin grai viu, sătenilor
Badea Ion, care întâmplător sta cu gura căscată ascultând pe Domnul Deputat care esplică ce-o aduce guvernul țării prin stabilizarea valutei după ce acesta termină, se dă pe lângă Domnul Deputat și-l întreabă:

Apoi Domnule Deputat, dacă V'am ales în casa țării, sigur că așteptăm ca să vă arătați puterile făcând bine acesteia și mai ales nouă țăranilor
Dar cum știu, că și înainte de alegeri ați tot spus că veți scădea dările veți eftini traiul, ca după ce ați fost stabiliți, să le îndoști la ce bine, ca să ne mai amărăți cu poveștile acesteia. O știu, că aveți gură bună, și că făgăduiți marea și sarea.

Deputatul nostru, după auzirea vorbelor ce eșise din gura bătrânului, urcându-se în automobilul în care nu se căra până când trăia dacă nu ajungea deputat, o șterse englezește.

După două zile dela falmoasa veste mă duc să cumpăr băiatul meu dela prăvălie, niște jucării, ca să nu-mi mai amărăscă zilele, că numai el nu are ca ceilalți copii de seama sa: jucării.

Ce să-i cumpăr? Un automobil nu e potrivit, că poate se înspăimântă cetind pe Mamă-sa de accidentele ce se țin lanț. Zăresc la o parte, un leu frumos cu coada stufoasă, de porțelan, Mă gândesc la lei ce trebuie să-i scot din buzunar pentru el. Apoi întreb pe jidanul cu ciocul roșu, cât face bidigania aceasta.

Donășute lei, răspunse nebotezatul.
O jucărie ce înainte cu zece zile nu a fost decât 60 lei să o plătesc cu două sute? Aceasta nu se poate.

Da domnule, s'a făcut stabilizarea

fu răspunsul. Și am plecat fără a o cumpăra.

Ca să-mi calmez nervii iritați, am plecat la o tutungerie cu gândul de a-mi cumpăra un pachet cu regale.

Ce să vezi? Prețul pachetului cu zece țigarete mucegăite, tot urcat este Am plecat și de aici fără țigarete.

Întorcându-mă spre casă, văd pe stradă o dudue care să hălăbănește cu un tânăr destul de elegant.

Când să viu Domnișoară?
Cinci sutare tătucule și facem dragoste! îi fu răspunsul.

Am tras o injurătură strașnică și mi-am repezit pașii ca nu cumva să mi se stabilizeze vre'un petrol deasupra pălăriei.

Mi-am dat seama căci suntem în starea stabilizării.

Ion Lotreanu

Lacul care plânge

În apropierea orașului Treves, din Germania, pelsagiul format din coline de origine vulcanică și lacuri cu apă stagnantă e de o măreție sălbatică a cărei caracteristică de pân'acum fusese o impresionată tăcere. Dar lată că de odată zăduhul s'a umplut de vaete, gemete și plânsete sinistre, strecurând teama în inimile locuitorilor din jur. De când, cu venirea iernei, unul din lacuri numit „Mlaștina morții“, a înghețat zi și noapte din apele sale încremenite se ridică un concert de trigăte cludate, ce par gemetele și suspinele unor ființe chinuite în cine știe ce infern subacuatil
Aceste zgomote înfricoșătoare se aud pe o distanță de câțiva kilometri și mai ales în timpul nopții. Pentru oamenii cu mîntea calmă acest straniu sabat e datorit unor mici curenți de aer cari se formează sub ghața lacului; pentru cei cu imaginație mai aprinsă, — și aceștia sunt cei mai numeroși, — explicațiile cele mai fantastice sunt un motiv mai mult să le sporească frica.

Un primar model.

Comuna Pecica are de 3 ani un ilustru primar, care pe lângă că este o lichea politică mai este și un înșelător de femei. Acest primar, după o căsnicie de 25 ani, înșelându-și soția, divorțează și — se zice — că trăiește apoi în concubinaj cu o altă femeie. În fine după 2 ani, o părăsește și pe aceasta și înșală pe o trela, părăsindu-o însă chiar după o zi și reintorcându-se iară la a doua, care deși s'a văzut odată înșelată, totuși îl mai primește și pentru a doua oară.

Am zis mai sus, licheea politică, pentru că dl primar Alexă Imbroane, era aderent al partidului național; iar când au fost Aversescanii la putere, s'a înscris la ei numai ca să ajungă primar. Mai târziu, a trecut cu liberalii, iar acuma fiind la putere partidul național țărnesc, iară voește să intre în acel partid, pentru ca să rămână și pe mai departe primar (nu știu dacă-l va primi).

Pe lângă toate acestea obiceiuri urâte, dl primar mai posedă încă o meserie. Este foarte bine specializat în gimnastica degetelor la jocul de cărți.

Oare nu se gândește dl primar și cu actuala doamnă a sa că au fiecare câte un copil? Nu se gândesc oare, la rușinea ce fac copiii lor? Nu se gândesc că-i vor nenoroci în viață?

Este rugat cu insistență poporul din frunțașă comună Pecica, pentru a se interesa mai de aproape asupra acestei chestiuni și a nu se mai lăsa condus de un astfel de om. — Până când oare va mai sta un astfel de netrebnic ca primar? Până când, frunțașii Pecicani vor mai putea tolera atăta rușine dela un așa pe-sevenc?

Mare rebeliune într'o comună din județul Arad?

Sub acest titlu și altele la fel scriu zărele mari din capitală articole lungi că în simpatia și liniștita comună Mișca din județul nostru ar fi fost — auzi Neică! — rebeliune, revoluție. Cât de neserioși sunt cei ce informează zărele! Și ce păcat comit cei ce scriu și vorbesc de rebeliune, de revoluție, atunci, când despre așa ceva nici vorbă nu poate fi. Căci ce s'a întâmplat? Atăta tot, că mai mulți bieți țăranii, plini de griji și năcazuri indignați de încercarea de a fi forțați tocmai acum, între cele mai grele împrejurări, să achite pretensiunile cu care dătoresc unul d. avocat, s'au arătat nemulțumirea...

Ce ridicol este să vorbești de revoluție și tot atunci să recunoști că doară cel mult „sosirea delegațiilor, cari au venit să cuprindă averea sătenilor a fost primită cu amenințări“, și că deși era „comuna întreagă“ adunată în fața primăriei, nimănuia dintre delegați nu l s'a întâmplat nimic, nimenea n'a fost lovit.

Ei atunci aceasta se chiamă rebeliune, revoluție?? Sau mai curând batjocoră adusă la adresa unei comune întregi??

Vom vedea care va fi rezultatul anchetei în chestiune și sentința ce se va aduce — zice-se — din partea consiliului de rășboi!

Vom reveni.

Povețe economice pe luna Martie.

Pune gănele la ciocit, într'un loc călduros, dar nu în casă. Curățește stupii. Fiind luate vitele la muncă, hrănește-le bine. Nu pierde nici un ceas fără de lucru. Seamănă cât de cu vreme: grâu, orz, mazăre și luțernă. Sădește legumele cari vreal să-ți aducă sămânță, seamănă în apropierea lor câteva semințe de cânepă, căci acest miros alungă fluturii și omidele. Grăpează locurile de luțernă și trifoiu, cari le-ai semănat în anul trecut; vor crește mai frumos. Dacă semănătura de toamnă și-a ieșit rară, aruncă sămânță de trifoiu. Seamănă: bobul, ceapa și usturoiul. Fă altoirea pomilor.

INFORMAȚIUNI.

Pentru ca ziarul nostru să poată apărea regulat, rugăm cu insistență pe onor. abonați, să binevoiască a-și achita de urgență, costul abonamentului, pentru care scop i s'a și trimis fi-cărui d. abonată, încă la începutul anului, câte un mandat postal.

Ziarul nostru, care apără numai interesele publice naționale ale Bisericii ale Neamului și țării românești și care lovește fără cruțare în toți dușmanii statului, și în prima linie în jidani, merită—desigur—sprimul fiecărui bun român.

Ca români, trebuie să roșim de rușine că țara noastră este unica din Europa, care încă nu a făcut o statistică reală despre numărul locuitorilor țării dela război încoace.

De ce oare această rușine!? Pretindem deci o statistică grabnică adevărată, să vedem câți români suntem, câți străini și câți jidani.

După aceasta apoi vom arăta noi cu date autentice cum aproape toate bunurile, averile, și comorile statului român sunt în mâna străinilor jidani iar noi slugile lor.

Trist dar adevărat!

Tratatul dintre guvernul nostru și cel ungar referitor la pretenziunile optanților se vor continua în 15 a. l. c. în Viena, când se sperează să se ajungă la o înțelegere fiindcă: ungurii pretind ca despăgubire pentru pământurile expropriate 130 milioane franci aur iar guvernul nostru le-a dat până acum numai 100 milioane franci aur. Sărmană țară românească, dar multe greutăți mai ai de suportat!

Un nou potop. S'a prezentat d-lui Maniu, șeful guvernului, o delegație din partea a 350 000 (trei sute cincizeci de mii) de „români” din America, arătând că toți acești „români” plecați din diferite timpuri în America și deveniți cetățeni americani, astăzi văzând că în România este o stăpânire „demo-rată”, vor să se întoarcă în țară. Însă pentru ca să nu aștepte prea mult timp cu formalitățile încetățenirii române, în schimbul celei americane, la care vor să renunțe, îl roagă pe dl. Maniu să facă o lege prin care să-l facă deodată pe toți cetățeni români, de cum vor pune piciorul în țară.

Nu știm dacă printre cei 350 000 vor fi și vre-un Ion, sau vre-un Gheorghe, dar știm că pe „români” din delegație îi cheamă: Ițic, Șmil, Ghidale, Naftul, Pincu, Pelsah, Tuhds ș. a. m. d.

Dl. Maniu a promis că va studia cererea cu bunăvoință. Noi ne temem că încurând se va abate no o ploae, ci un adevărat nou potop de jidani asupra țării.

Sărmana L. A. N. C.! Mult i-se mai pune în spate, și mult va mai avea de rănit cu lopata, atunci când poporul o va pune la treabă.

Tot mai sunt Români! Jidanul Zipstein, senator „național-țărănist” din Basarabia, a fost palmuit în tren de un ofițer, pentru că spunea în gura mare că avea în inimă, adică înjura țara și neamul, care l-au făcut senator.

Slavă D-lui, se mai găsește și câte un român printre atâția jidoviști de cari e plină țara!

Alegerea de senator la cooperatiunea meseriașilor și industriașilor din Arad va avea loc în 16 Martie. Dintre candidați, suntem siguri că va reuși dl. I. O. Golcea, care este cel mai capabil, cel mai corespunzător pentru acel post, pe care îl va și conduce cu cinste și demnitate!

În zilele trecute s'a vorbit pe telefon din Budapesta la Buenos Aires în Argentina. Ce minune este și aceasta cu deosebire când — ne doare dar trebuie să recunoaștem — la noi aci în Arad își mânănci nervii și-ți rozi unghile până poți vorbi cu cineva din loc sau, ferești Dne! cu cineva afară de oraș, adevă din județ sau alte județe.

La noi ca la nimenea! Și de ce? fiindcă nimenea nu-și bate capul cu chestiuni de interes public. Totul este lăsat la voia întâmplării, și pentru aceea ne merge așa de bine. al dracului!

Bărbații de stat greci intenționează să readucă pe tronul Greciei pe ex-regele George.

În Cairo, s'a serbat un arab zia nașterii de 153 ani. Cei mulți înainte!!

Situația Școlii din Iași:
Gimnaziul „Alexandru cel Bun”, Români 81, Jidani 91.
Gimnaziul „Ștefan cel Mare”, Români 93, Jidani 101.
La Liceul așa zis „Național” pentru anul trecut în cursul superior au fost: Români, Germani și Ruși la un loc: 112; Jidani 134.

Facultatea de Medicină anul în curs: Anul I și IV, Români 74, Jidani 78. Farmacie: Români 38, Jidani 202.

Cifrele vorbesc de ajuns. Orice tălmăchiri sunt de prisos. Iașul este piedut pentru noi.

Și așa se pierd toate orașele. Moldova, Basarabia, Bucovina și nordul Ardealului, au intrat în agonie.

Pentru gazetele „Glasul Bucovinei” și „Cuvântul Țărănimii” amândouă din Cernăuți.

În numărul din 7 Februarie 1929 ați jertfit fiecare din D-voastră câte o pagină și jumătate pentru moartea „domnului Moritz Wachtel” porodită din neamul lui Iuda Iscarioteanul.

Știm că acest spațiu de gazetă a fost bine plătit de urmașii dispărutului. Noi n'am avea nimic de observat împotriva acestor ziare — zise — românești, dacă pe cuprinsul unei pagini și jumătate ar tipări — număr de număr — atâți morți din neamul lui Moritz Wachtel, câți ar încapa tipăriți cu litere „petit”.

Iată un punct, care ne-ar pune în înțelegere de vederi, cu gazetele partidelor politice, pe tema jidovească.

Alți otrăviți cu beuturi metilice, fabricate de jidani. Gazetele din 8 și din 9 Febr. 1929 ne aduc știrea că în satul „Ibănești” din județul Dorohoiu a murit femela Catinca I. Ilaş, iar în satul Cuțușna, lângă Ibănești, au murit nouă săteni otrăviți cu spirt metilic.

În orașul Constanța s'au găsit la multe bodegi și cărciume, vinuri și lăcheruri falsificate cu spirt metilic de jidovii Pascal, Berson și Urbeanu din București.

În Constanța a murit otrăvit cu astfel de beuturi jidovești un funcționar dela administrația financiară, iar în comuna Osmaufacă, un plugar.

În Târgoviște a murit căpitanul G. St. Nicolescu, care a băut coniac metilic, fabricat de același otrăvitor al Românilor jidanul Berson din București.

Români! ferțiți-vă de beuturile spirtoase vândute de jidani, căci sunt fabricate cu spirt metilic, care vă otrăvesc și vă nefericesc familiile.

Cronicar.

În Italia vor fi alegeri în 24 Martie în vederea cărora se fac mari pregătiri din partea lui Mussolini, care a și convocat la sine pe toți cei 92 de prefecți și le-a dat instrucțiunile necesare.

În ce privește serbarea Paștilor am ajuns să avem durerea de a vedea neamul românesc despărțit în două în cele bisericești. Se pare că basarabienii vor serba Paștele în 5 Mai, dacă până atunci nu le va veni mintea!

Între guven și partidul d-lui Iorga se sperează, să se facă o înțelegere, în care caz d. Iorga va fi ales președinte al Camerei iar d. Csicsó Pop ar trece la Senat.

Guvernul a primit deja o mare parte din împrumutul făcut în străinătate, așa că din 13 a. l. c. s'a început achitarea datoriilor interne ale statului, care trec peste 7 miliarde. Să sperăm că se va simți în general o ușurare, o îmbunătățire a situației grele financiare, căci numai în cazul acesta va avea țara folos de împrumut.

În Mexic au fost mari răscoale contra președintelui republican. S'a vărsat mult sânge. Trupele guvernamentale însă au învins pe răsculați. S'a dat ordin ca fiecare răsculat prins să fie împușcat.

Din CHIȘINEU j. Arad.

S'a întâmplat că jidani s'au supărat, când cerând saiele Casinei pentru aranjarea unei petreceri cușer, li s'au dat numai cu anumite restricțiuni și au bolcotat Casina trimitând și o declarație subscrisă de toți cei botezați cu briceagul.

În fața acelei proceduri s'au solidarizat și români și au hotărât să nu ia parte la petrecerea jidănească, la ceea ce jidani bat în retragere și „cer scuze”, dar Români au rămas pe lângă hotărârea luată.

Iată însă că se găsesc (3) „trei tândri de mare speranță”, cari spre rușinea, mirarea și indignarea Românilor declară că ei vor merge la petrecere, că ei știu ce fac.... Bravo „domnișorilor”!!! Români de bine solidari mânăni de cele petrecute, încearcă să elimine din mijlocul lor orice „gunoi”. Să sperăm că le va reuși și vor putea fi mândri de fapta lor.

Din PÂNCOTA.

Ne întrebăm așa — șoptind — între noi de ce se leagă oare „Mitruițu Mami” din Pâncota așa de mult de „cinstea”, de a fi membru în comitetul parohial?

Poate îi zace la inimă binele „Casei Culturale”? Vrea să o sprijinească cu orice preț? Bine dar atunci de ce intră cu „forța” în ea „spărgând inculetoarele celor 5 uși?”

Își dă „Mitruițu Mami” seama de urmări, care îl pot pune și la răcoare nu numai acum când îi așa-l frig, ci și la vară când la țară îl frumos și-l bine și soare și umbră deasă!?

Convocare.

În conformitate cu dispozițiile Art. 15. din statute, convocăm prin aceasta pe toți membrii fondatori, ajutători și activi ai Reuniunii de cântări „Armonia” din Arad, la

ADUNAREA GENERALĂ

care se va ține în sala mică a Primăriei orașului Arad, la 25 Martie a. c. 11 ore a. m. pe lângă următoarea

Ordine de zi:

1. Cuvânt de deschidere.
2. Designarea alor 2 Membri verificatori.
3. Esmiterea comisiunilor pentru censurarea rapoartelor și pentru candidare.
4. Rapoartele secretarului, casierului arhivarului, controlorului.
5. Rapoartele comisiunilor.
6. Votarea Regulamentului.
7. Stabilirea bugetului pe anul 1929.
8. Intregirea comitetului.
9. Propuneri și interpelări.

Arad, la 10 Martie 1929.

Dr. Alexandru Stoinescu

prezident.

Vichentie Guleștu

secretar.

Din INEU.

La noi în comună au ținut în cadrele societății „Astra” în iarna aceasta doi: Gh. Belea dir. gimnaziului și D. Moldovan profesor la Insttit. Medico-pedagogic din loc conferințe foarte frumoase, foarte instructive și folositoare despre agricultură, istoria neamului românesc etc.

La conferințe au participat mulți intelectuali și țărani. Aceștia din urmă li s'au împărțit cărți, calendare, reviste și foi gratuite pentru cetit.

Fruntașa comună Ineu este mândră de activitatea ei culturală națională.

No. 294 | 929.

Publicațiune.

Se aduce la cunoștință publică că în ziua de 13 Aprilie 1929 se vor ține la primăria comunei Șepreuş următoarele licitațiuni:

I.

La oarele 9 cumpărarea a 40 mj. de ovăs, 15 mj. porumb furaje necesare pentru întreținerea animalelor de reproducție.

II.

La oarele 10 arendarea dreptului de a strânge vama la târguri.

III.

La oarele 11 pentru compactarea registrelor și cărților de legi, furnizarea hârtiei imprimatelor și a altor rechizite necesare pe anul 1929.

IV.

La oarele 11 și jum. furnizarea a 129 m de lemne de foc pentru Primărie locuința notarială și Școala de Stat precum și transportarea lor.

V.

La oarele 12 repararea fântanelor și podurilor din comună și hotar precum și cumpărarea materialului necesar.

VI.

La oarele 14 furnizarea petrolului necesar și lămpile de birou.

VII.

La oarele 15 reparațiile mărunte ce se vor ivi la caz, la Primărie și locuința notarială în cursul anului 1929.

VIII.

La oarele 16 confecționarea a 2 rânduri de haine de vară și iarnă și încălțăminte guarzilor comunali.

IX.

La oarele 17 repararea pom-pelor de incendiu.

X.

La oarele 18 vinderea unui vagon de grâu.

Șepreuş, la 7 Martie 1929.

Primăria.

CREMA DE FAȚĂ

„MARGIT”

De vânzare pretutindeni

